

PREHISTÒRIA DEL CAU A IGUALADA

JOSEP M. VIVES VIDAL

En el llibre *Roda de la vida igualadina*, Miquel Ball i Mateu explica que, l'any 1951, li vaig oferir la presidència de la SEDAC (Secció Excursionista de l'Acció Catòlica), l'entitat que, al cap d'un temps, es convertiria en l'Agrupament Escolta Jaume Caresmar. Per indicació d'algunes persones, penso que no seria sobrer aportar, a l'hora d'escriure la història de l'escoltisme a Igualada, alguns detalls que d'alguna manera van ser-ne la llavor.

Tal com explica molt bé Miquel Ball, als anys trenta es va constituir a Igualada la institució Palestra en la qual, «a part de la projecció cultural i catalanista, prengué un relleu primordial l'excursionisme i el cultiu de l'exercici físic i esportiu». El meu pare, Jaume Vives Font, va ser un actiu membre de l'entitat, principalment en les activitats gimnàstiques i excursionistes, que ja no va deixar de practicar tota la resta de la seva vida.

Acabada la guerra, va bolcar el seu esperit batallador en la indústria de la pell que ell havia iniciat i en una activitat apostòlica que el va portar a enviar dotzenes d'homes i joves a la pràctica dels Exercicis Espirituals, liderar la reconstrucció del Convent dels

Festa de la SEDAC (Sant Bernat, 1953). Ajupits i a la gatzoneta: Amadeu Caballé, Josep Miserachs, Joan Ratera, Josep Mª Riba i Agustí Pelfort. Drets: Josep Lladó, Robert Pipó, Fillat, Anna Mª Ribalta, Ramon Admetlla, Raimon Lluch, P. Josep Poch i Gallart, Antoni Mateu, Joan Domènech, Miquel Ball, Josep Mª Vives, Josep Moncunill, Joan Dalmases, Maria Dalmases, [Pere] Estruch, Joana Martí, ?

PP. Caputxins, organitzar l'Obra Atlètica Recreativa (OAR) de l'Acció Catòlica i, finalment, la construcció del Casal.

Aquest va ser l'ambient en què vaig viure. De jove, vaig ingressar a l'Acció Catòlica de la meua parròquia i, el 1944, amb el suport i l'estímul del meu pare i del consiliari Mn. Ignasi Mª Colomer, vam crear la Secció Excursionista de l'Acció Catòlica (SEDAC), amb sortides pràcticament setmanals per tota la comarca. A l'estiu, aprofitant les vacances, ja fèiem sortides de més envergadura.

El 1947, vaig encarregar al poeta igualadí Antoni Balasch la lletra per a un himne al qual va posar música després el mestre Joan Just i que es va integrar en el

repertori de la Schola Cantorum. El text original començava «*Minyons d'Igualada i ardots...*» que després van canviar per «*Minyons de muntanya i ardots...*».

El 1948, el comitè executiu del CECI em va nomenar col·laborador seu en qualitat de delegat d'excursionisme i representant de la SEDAC. Llavors vam redactar un reglament intern en el qual es preveia, entre altres coses, el nomenament d'una Junta —que mai no va arribar a actuar o a prendre decisions importants— i l'establiment de la quota mensual d'una pesseta. I en una de les sortides d'aquest any, va incorporar-s'hi Miquel Ball.

El 1950, la SEDAC es va adherir a l'OAR com una de les activitats esportives promogudes

per l'Acció Catòlica.

Arribats al 1951, em preocupava la consolidació de la SEDAC i la possible competència que altres associacions sense l'ideal catòlic ens podrien fer de cara a la joventut. Com que Miquel Ball coneixia i tenia alguna experiència sobre l'escoltisme, li vaig demanar si ell es podria fer càrrec d'endegar aquest moviment. Vam parlar-ne amb el Sr. Arxipreste i amb el meu pare com a president de l'Acció Catòlica igualadina i tothom va estar-hi d'acord.

Com recordava Miquel Ball, i les fotos ho confirmen, el dia de Nadal del 1952 i amb l'assistència de membres de la SEDAC i de futurs membres del moviment escolta, va tenir lloc la benedicció del Cau.

El 1953 vam celebrar la festa de Sant Bernat a la capella de la Mare de Déu de Gràcia. Ens hi acompanyava l'escolapi P. Josep Poch. Després vam tenir un frugal esmorzar amb xocolata desfeta...

I fins a l'any 1955, es van anar fent activitats, però els antics puntals de la SEDAC s'havien anat casant i altres obligacions ja els prenien el seu temps...